

Sygn. akt V CSK 52/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku A. K.

przy uczestnictwie C. O.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od postanowienia

Sądu Okręgowego w K.

z dnia 25 września 2012 r., sygn. akt IV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika postępowania
kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych wyłącznie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżąca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 4 k.p.c. Sformułowane w skardze „istotne zagadnienie prawne” sprowadzało się do polemiki z ustaleniami faktycznymi i niezgodności - w ocenie skarżącej - między tymi ustaleniami a hipotezą zastosowanej normy prawnej (art. 65 k.c.) przez sądy obu instancji. Skarżąca zarzuciła niewłaściwe zastosowanie art. 6 k.c. oraz art. 33 pkt 2 i pkt 10 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego; nie wykazała jednakże w tym przypadku istotnego zagadnienia prawnego, ani też nie wskazała dlaczego miałoby ono być istotne oraz nie przedstawiła argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (zob. postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Zagadnienie prawne jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy wskazywane przez skarżącego zagadnienie prawne rzeczywiście nim jest i czy jest na tyle istotne, aby skarga kasacyjna została rozpoznana przez ten Sąd.

Według skarżącej, zachodzi również konieczność dokonania wykładni prawa dotyczącej kwestii podziału majątku wspólnego małżonków, w skład którego

wchodzi spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu. Zapatrywania tego nie można jednak podzielić, gdyż reguły podziału takiego majątku zostały już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. uchwała z dnia 9 stycznia 1986 r., III CZP 71/85, OSNCP 1986, nr 12, poz. 196), skarżąca zaś nie powołuje judykatów, które wskazywałyby na niejednolitość orzecznictwa.

Trzecią przesłanką uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miała być jej oczywista zasadność. Jednakże skarżąca wskazała - nieprzekonywająco - iż przesłanka z art. 398 § 1 pkt 4 k.p.c. wynika z dwóch poprzednich. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, zgodnie z którym oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi, (por. postanowienie z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw